

מזת יקזת הכרשה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

מצות תפלין שהשיבה נשמה טועה

פּרשׁתנו פּוֹתַחַת "בֹּא אֶל פְּרַעֲה" וְלֹא נֹאמֵר 'לֶךְ אֶל פְּרַעֲה', לְרַמּוֹז שֶׁה' נִמְצָא גַם בְּבֵית פְּרַעֲה, וְכַעֲנִין שְׁנֵי מְרָה פְּרִשַׁת קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ בְּבֵית פְּרַעֲה, וְכַמּוֹבָא בְּמִדְרַשׁ רַבֵּה אָמַר ר' שְׁמַעוֹן גְּדֵלָה חֲבַתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁנֵי גְדֵלָה הַקִּבְ"ה בְּמִקּוֹם עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּבְמִקּוֹם סִנְפַת וּבְמִקּוֹם טְמֵאָה בְּשִׁבִיל לְגֵאֲלוֹ.

ה' נִמְצָא עִם הָאָדָם בְּכָל מְקוֹם, וְהַעֲבוּדָה שֶׁלָּנוּ לְהַסִּיר אֶת הַהִסְתָּרוֹת וְלִרְאוֹת אֶת הַבּוֹרָא וְאֶת טוֹבוֹ וְחִסְדּוֹ, וְזֶה יְסוּד מִצְוֹת תְּפִלִּין שְׁאֵנוּ קוֹשְׁרִים וְאוֹמְרִים "וְאַרְשִׁיךָ לִי לְעוֹלָם" שֵׁישׁ לְכָל יְהוּדֵי קִשְׁר אַמִּיץ עִם הַקִּבְ"ה כַּעֲנִין הַקִּשְׁר שְׁבִין חֲתָן לְכֹלָה, קִשְׁר בַּל יִנְתַּק.

וְנִבְיָא כָּאֵן סְפוּר בְּעֵינֵי זֶה: אֲנִי יְהוּדֵי יְרוּשָׁלַיִם שְׁזוֹכָה שְׁנַיִם רַבּוֹת לְהַתְּפִלֵּל בְּכַתֵּל הַמַּעֲרָבִי, כְּמַעֲט מְדֵי שִׁבְתָּ בְּשִׁבְתּוֹ, בְּשִׁבְתָּ הָאֲחֻרּוֹנָה פְּרִשַׁת וְאַרְא סִימָתִי אֶת הַהִכְנוֹת לְשִׁבְתָּ מְקַדֵּם וְיִצְאָתִי לְכַתֵּל לְתַפְלַת 'קִבְלַת שִׁבְתָּ' וּמַעֲרִיב.

בְּאוֹתוֹ יוֹם שֵׁשִׁי הָיָה לִי עֵינֵן דְּחוּף לְסִדְר שְׁמִחְמָתוֹ לֹא הִנְחָתִי תְּפִלִּין דר"ת בְּזִמְן שְׁאֵנִי רָגִיל לְהִנִּיחַ, וְחִנְנֵתִי לְהִנִּיחַם בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם, אֶלָּא שְׁטַרְדּוֹת הַהִכְנוֹת לְשִׁבְתָּ תְּפָסוּ אֶת

<<

לקח מהפרשה

קיום מצות 'והגדת לבנך' בחדש שבט - כיצד?

ובאים מכך לאהבתו.

וְלִכְּן אָנוּ מְנִיחִים אֶת הַתְּפִלִּין כְּגֵד הַלֵּב וְהַמַּח שֶׁהֵם שְׁנֵי הָאֲבָרִים הַמְּרַכְזִיִּים שֶׁבְּאָדָם - הַמַּח הַנּוֹ מִשְׁכָּן הַחֲכָמָה, וְהַלֵּב, מְפַעֵיל וּמְזַרֵּם דָם מִחֲמִצָּן לְכָל הָאֲבָרִים - בְּכַדֵּי שְׁנֵי חֲסָדִים בְּחֻצוֹתֵיהֶם שֶׁה' מְבַרֵּא אֶת גּוֹפְנוֹ בְּכָל עֵת, וְזֶה הַהוֹכָחָה לְאֵהָבָה ה' אֱלֹהֵינוּ.

וְלִפְיָכֶּךָ בְּשִׁבְתָּ לֹא מְנִיחִין תְּפִלִּין, הַיּוֹת שֶׁהַשִּׁבְתָּ עֲצָמָה הֵנָּה אוֹת - עֲצָם

כֶּךָ שְׁאֵנוּ עוֹצְרִים מִמְּרוֹצַת הַחַיִּים וּמְכַרְזִים שֶׁה' בְּרָא אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה וּבִפְרֵט אֶת הָאָדָם גֵּוֹר הַבְּרִיאָה, עִם כָּל הַנְּפִלְאוֹת שֶׁבוֹ, וּבְחֵר בְּנוֹ

מִכָּל עִם שְׁנִכִּיר אוֹתוֹ וְנִדְבַר מִכָּל הַטוֹב שֶׁהוּא עוֹשֶׂה עִמּוֹ - זֶהוּ בְּעַצְמוֹ הָאוֹת, בְּמִקּוֹם הַתְּפִלִּין שְׁאֵנוּ מְנִיחִים בְּמִשְׁךְ הַשְּׁבוּעָה.

וְזֶהוּ עִמָּךְ כְּנֻחַת מִצְוֹת תְּפִלִּין - שְׁכַשְׁמֵ שִׁבְתָּ מְקַדֶּשֶׁת אֶת שְׁאָר יְמוֹת הַשְּׁבוּעָה - כֶּךָ כְּאִשֶׁר אָדָם מִיַּחַד זִמְן לְמַחְשָׁבָה עַל ה' כְּמוֹ בַּעַת הַנְּחַת תְּפִלִּין, הוּא מְקַדֶּשׁ בְּכֶדֶךָ אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים הַגְּשָׁמִיִּים שֶׁהוּא עוֹשֶׂה. וְעַל כֵּן רְאוּי לְאָדָם לִיַּחַד זִמְן בְּכָל יוֹם, שֶׁבוֹ הוּא מְדַבֵּר עִם בְּנֵי בֵּיתוֹ עַל מַעֲשֵׂי ה' וּנְפִלְאוֹתָיו, וּבְכָל פַּעַם יֵשׁ לְשׁוֹחַח אוֹדוֹת גְּדֵלַת ה' עַל מַשְׁהוֹ אַחֵר, פַּעַם עַל הַבְּרִיאוֹת וּפַעַם עַל הַבֵּית; פַּעַם עַל הַחֶסֶד שֵׁישׁ אִמָּא וְיִלָּדִים וּפַעַם עַל כֶּךָ שֵׁישׁ פְּרִנְסָה, <<

פְּרִשְׁתָּנוּ עוֹסְקֵת בִּיסוּד הָאֱמוּנָה, לְדַעַת שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַהֵל אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ עִם כָּל הַמַּתְרַחֵשׁ בוֹ. וְלֹא דֵי בִּידִיעָה בְּלֵבָה, אֶלָּא צְרִיךְ לַעֲסֹק בְּכֶה, כְּמוֹ שְׁאוּמֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַשְׁה: "לְמַעַן שְׁתִּי אֹתִי אֵלֶּה בְּקִרְבּוֹ וְלִמְעוֹן תְּסַפֵּר בְּאָזְנֵי בְנֶךָ וְכוּ בְנֶךָ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתִי בְּמִצְרַיִם" - ה' מוֹדִיעַ לָנוּ שֶׁעֲשֵׂרַת הַמַּכּוֹת בְּעַקְרָם, לֹא נִוְעָדוּ בְּשִׁבִיל הַמִּצְוִיִּים כִּי אִם לְכָלל יִשְׂרָאֵל שִׁיתְּבוֹנְנוּ בְּגְדֵלַת ה', בְּאֵהָבָה שֶׁהוּא

אוֹהֵב אוֹתָנוּ וּבְהַשְׁגָּחָתוֹ הַפְּרִטִית עֲלֵינוּ.

וּבְזִמְן שֶׁפָּלַל יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּמִצְרַיִם הֵם הַתְּעַמְקוּ בְּעֵינֵי הַמַּכּוֹת וְרָאוּ הַיָּאָדָה

ה' 'מִפְּלִיא' בְּמִצְרַיִם אֶת

מְכוֹתָיו, וְאֵלוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - בְּנֵי חֲבִיבֵי - 'מִפְּלִיא' וּמְבַדִּיל מִהַמַּכּוֹת הַנּוֹרָאוֹת, וְנוֹתֵן לָהֶם חַיִּים וְשְׁלוֹה, מִיַּם וּתְבוּאָה, וְכוּ הַלָּא - בְּכָל מְכָה וּמְכָה כְּלָל יִשְׂרָאֵל רָאוּ עַד כְּמוֹ דְּבָרִים שֶׁהָיוּ נִרְאִים לָהֶם כְּטַבְעִי וּפְשׁוּט - אֵינָם פְּשׁוּטִים כְּלָל, אֶלָּא הֵם מְשַׁפְּעִים בְּרַב חֶסֶד עַל יְדֵי ה' הַטוֹב וְהַמִּיטִיב.

וְכַאֲשֶׁר יִצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם צָנְנוּ הַבּוֹרָא עַל מִצְוֹת תְּפִלִּין, הַיּוֹת שֶׁכַּעַת אֵינְנוּ רוֹאִים אֶת הַמוֹפְתִים שֶׁבָּאוּ עַל הַמִּצְוִיִּים, לְכֵן אָנוּ מְנִיחִים תְּפִלִּין שְׁעִשׂוּיִים מְאִלְיִלִי מִצְרַיִם - הֵם הַבְּהֻמוֹת - וְאָנוּ נִזְכָּרִים בְּנַסִּים שְׁעֵשָׂה ה' עִבּוּרָנוּ בְּמִצְרַיִם, וּמִתְבוֹנְנִים בְּחֻסְדֵּי הַעֲצוּמִים שֶׁהַבּוֹרָא עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּיָמֵינוּ

המשך לקח מהפרשה

ולא מרגיש שמגיע לו משהו - הוא האדם המאשר, כי תמיד הוא יראה אך טוב, וכבר העידו על כך מחקרים רבים, שאדם שמסתכל על סביבתו בעין טובה ועוסק כל היום בטוב שיש לו - חייו מאשרים והבריאות שלו איתנה.

זה שאמר חז"ל שאדם הראשון וחוה נבראו כשהם מחברים זה לגב זה, וכמוכא בספרי קבלה שבזמן שהקב"ה הפיל 'דורמיטא' [-שינה] על אדם הראשון, באותה שעה הוא יתברך עשה את ה'נסירה' והביא את חוה לאדם הראשון ככלה לחפה.

הקב"ה מלמד אתנו בסדר יצירת חוה: יסוד עצום! לכל אחד יש קשיים, לפעמים אדם מרגיש שיש מישהו מאחוריו שמתנגד לו ומושך לצד אחר ממנו, [וכענין שאמר חז"ל 'לא זכה - כנגדו']

והמטרה בכך היא בכדי שאדם יהיה בבחינת דורמיטא, שינמיך את הרצונות האישיים שלו, שלא יחשב רק על עצמו ושלא יטעה לחשב שהכל מגיע לו, וכאשר אדם שפל וכנוע ומשליך עצמו על ה', אזי ה' מביא לו את כל הטוב, והוא מבחין לפתע שמה שהיה נראה שהוא 'כנגדו' בעצם הוא ה'עזר' שלו, פתאם נפתחים לו העינים והוא רואה שהכל טוב ונפלא.

וכענין שאדם הראשון פתח ואמר "מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולזמר

לשמוך עליו, להגיד בבקר חסדך" - אני רואה את כל החסדים שאתה עושה עמי על ידי 'ואמנותך בלילות' - הדורמיטא והשנה שנופלת עלי שאני שפל וכנוע; ואזי 'במעשי ידיך ארנו' - אני מודה לך על האשה שנתת לי.

לפעמים אנו רואים אנשים שהם בעלי מום, והם שליחי צבור ללמד אותנו שנבחן את עצמנו האם אנו קונים שלמות; כגון כאשר רואים אדם שהשכל או הגוף שלו אינו מתפתח וגדל, זה תזכרת עבורנו, שנתבונן האם אנו נשארים עם אתו שכל שהיה לנו כשהיינו קטנים - שחשבנו שהכל מגיע לנו ובכינו על כל דבר קטן, וגם לא פרגנו לאחרים - או שאנו מטיבים לאחרים ולא חושבים רק על עצמנו.

המורס מפל האמור: הקב"ה צוה אותנו על זכירת יציאת מצרים פעמים רבות בכדי שנהיה בשפלות ולא נשתרר זה על זה, וכענין שנאמר: "זכרת כי עבד היית בארץ מצרים", וכן נאמר: "כי גרים הייתם" וכאשר אדם שפל נפתחים לו העינים להכיר ולזכור את כל הנסים והנפלאות שעשה הבורא במצרים, שגאל אתנו לעם, בכדי שנפיר אתו ונודה לשמו באהבה, על החסדים והנפלאות שבכל עת ועת, וכך נהיה מרוממים מהבלי העולם הזה ושמחים בחלקנו הטוב.

ולדבר אודות אהבת ה' אלינו ועל כך שהוא נותן לנו כל טוב. וזה שנצטוונו לא להסיח דעת מהתפליו, אלא שנזכר את ה' בעת שאנו מניחים תפליו, וזה גם ענין מצות מזוזה כמו שכתב הרמב"ם בהלכות מזוזה וזה לשונו "חייב אדם להזהר במזוזה מפני שהיא חובת הכל תמיד. וכל זמן שיכנס ויצא יפגע ביחוד השם שמו של הקדוש ברוך הוא, ויזכר אהבתו ויעור משנתו ושגיותיו בהבלי הזמן. וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם. ומיד הוא חוזר לדעתו והולך בדרך מישרים. אמרו חכמים הראשונים כל מי שיש לו תפליו בראשו ובזרועו, וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו מחזק הוא שלא יחטא שהרי יש לו מזכירין רבים..." וכאשר נזכר על ידי המצוות, לא נצטרך תזכורות כואבות רח"ל.

עשרת המכות בעקמם, לא נועדו בשביל המצרים כי אם לכלל ישראל שיתבוננו בגדלת ה'

יהודי יקר שגלו לו את המחלה הידועה רח"ל - אומר: 'לפני שגלו לי את המחלה לא ידעתי כמה טוב לי, לא הערכת את הבריאות, רק אחרי שגלו וכל מחשבת ביימים ובלילות היא לחזור להיות בריא ולהסיר מעלי כל מחלה ונגע, אני מעריך את הימים הטובים שהיו לי, ושבעז"ה יהיו לי לארבע ימים ושנים ואני מבין שלא כל בעיה קטנה זה סבה לטרוניא, כי עצם זה שאני בריא זה כבר שוה מליארדים'.

ספר יהודי יקר, שהוא נוהג להניח תפליו דר"ת בהפסקת צהרים, בזמן שהילדים שבים הביתה, בכדי להחדיר בהם את המצוות. יום אחד שאל אתו אחד הילדים שהיה כבן שלש, "אבא, מה הם התפליו שאתה מניח על היד והראש?"

אותו יהודי הבין שהזדמנה לו מצוה של "והגדת לבנך" באמצע החרף [וכמו שנאמר בסוף פרשתנו "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת?"] ומיד הוא אמה "ילדים יקרים, היינו עבדים לפרעה במצרים בגלל שהשתררנו זה על זה, וה' ברב רחמיו זכך אותנו במצרים, ומהר לגאל אתנו, והכה את המצרים שהעבידו אותנו בכרך, ואחר כך קרע לנו את היים והטביע בו את המצרים, והוליד אותנו במדבר, ונתן לנו את המן והושיב אותנו בסכות נעימות, ואחר כך הביא לנו את ארץ ישראל, וכיום אנו זוכים לשבת כאן בארץ הקדש, ואנו בריאים, ויש לנו שפע של אכל, ואנו יכולים לעבד את הבורא ולהודות לו מרב טוב וכדי לזכר את כל הטובות האלו שה' עשה אתנו אני מניח את התפליו האלו".

אולם עלינו לדעת, שכאשר אדם חושב שהכל מגיע לו והרצונות האישיים שלו ממלאים את כל ישותו - לעולם הוא לא יכיר טובה ולא יראה את הטוב שמקיף אותו - כל דבר קטן ופריע לו וכסה ממנו את כל הטוב שיש לו. מאידך, כאשר אדם שפל

”ומצות על מררים יאכלהו”

לפי הלל הזקן צריך לעשות בורה בכדי שיהיה לנו תענוג באכילה זו וכך יתרחב לבנו להתבונן בחסדי ה' שהיו ביציאת מצרים ושעמנו תמיד, ולחוש את קרבתו, שזו החרות האמתית.

בדאי תאב במרא (תענית כו) שאין אומרים הלל אלא על נפש שבעה - שעל ידי שאדם אוכל, הוא רואה את רב טובו וחסדו של ה' יתברך, ובאפשרותו להודות לו בראוי.

”אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים”

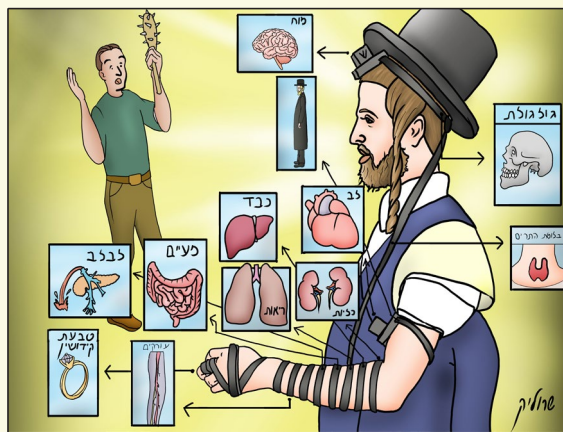
ר' משה לייב מסאסוב אמר לרבי'ה ר' אלימלך, שבמצרים הקב"ה דלג על כל בתי היהודים, הינו שהוא רקד ואמר 'כאן גר יהודי, כאן גר יהודי'. ובשארם מתבונן כמה הקב"ה משתעשע בו, מיד הוא מתמלא בשמחה.

יש שתי דעות עקרוניות בתפלין שיטת רש"י ושיטת ר"ת, בכדי שזכור תמיד שיש שתי דעות וגם כאשר אדם נוהג הפוך מאתנו, לא נקפיד ולא נעשה מחלוקות. היות שכל אחד פוסק לפי רבותיו לפי פסק ההלכה.

תפלין הם גם כנגד ההורים - תפלין של ראש כנגד האבא, שמלמד אותנו את חכמת התורה, ותפלין של יד כנגד האמא שעושה בידיה את כל צרכי הבית.

אנו רואים כאן שהתורה מצוה אותנו לפרסם את חסדי ה' לכל סביבתנו, ובפרט לצאצאנו שהם ההמשך של כלל ישראל, ועל ידי שאנו מפרסמים ומדברים מחסדי ה', אנו מחדירים את האמונה בתוכנו ובסביבתנו.

פנינים מצויירים

מטרת המכות במצרים, בכדי שידע שהקב"ה רוצה שנחיה אותו בכל עת לטב ולמוטב. כל יום ויום תראה את 'היציאת מצרים', את ההשגחה של אותו יום, את הבריאה שעשה הבורא היום בשבילך.

ולפיכך המצוות שנקבתו בפרשתנו כזכר ליציאת מצרים, הם מצוות ששייכות בעולם הפרטי של כל אחד ואחד, ועל ידם אנו רואים את השגחת

ולפיכך צוה אותנו התורה במצוות וברכות רבות בכדי שלא נשקע בהבל העולם הזה, אלא נקשר הפל לבורא. כל נלמד ונעשה מצוות כ"מצוות אנשים מלמדה", אלא נראה את ה' בכל למוד ובכל מצוה.

וכן כאשר אדם מקבל משכרת ממקום עבודתו, זה זמן להמליך את ה' על הכסף ולומר רבש"ע נתת לי כחות ודעת לעסוק לפרנסת ביתי וכעת אני מברך אותך על הכסף שאתה שולח

לי, ועל כל הטוב שאתה משפיע עלי ברב טובך.

וכמו שאמרו חז"ל (ב"מ מב.) שהמתחיל למד את גרונו מברך 'ברוך השולח ברכה בפרי הזה', וכן הלאה בכל דבר. כאשר אנו נכנסים לחנות ורואים את כל השפע, נתבונן קצת שה' שלח לנו את כל השפע הזה בכדי שנכיר אותו, שנראה אותו ונודה לו באהבה.

ה' מצוה אותנו "למען תספר באזני בנה וכן בנה", כאשר אתה בא הבייתה, תבוא ברוח חיובית. תאמר לילדים: ילדים יקרים כמה חסד ה' גדול עלינו שנתן לנו אמא יקרה, כמה חסד ה' שנתן לנו בית וילדים, נרגיל בבית שלנו שמדברים מה'.

זה מה שכתוב בפרשיות "קדש" ו"היה כי יבאך", תודה על הבכורה על הילדים, תודה על הארץ ועל הבית על כל השפע שיש לך בבית, וכן כל אחד ואחד צריך להודות על החסדים ולעשות מכה עסק בבית, לקחת את המשפחה לרקוד של קרבת ה', של הודאה, של המלכת ה' על כל הדברים הגשמיים שהם מביאים אותנו לרוחניות.

ה' עלינו מרב אהבתו, כדגמת מצות תפלין שאנו מניחים על גופינו בכדי שנתבונן בהשגחתו הגדולה של הבורא שמחיה בנו בכל רגע את המוח והלב בבריאות ומוציא אותנו מגלות הדעת של מצרים, על מנת שנחשב עליו ועל רב חסדיו בכל עת.

וכן מצות פדיון הבן הנה הודאה על בריאתנו ובריאת צאצאנו שה' פוקד אותנו ומביא לנו ילדים, ומחיה אותם בבריאות ברב טובו וחסדו.

ולפיכך יציאת מצרים ובריאת העולם עולים בקנה אחד, היות שיציאת מצרים מהותה השגחה פרטית על כל אחד וזה ההוכחה לבריאת העולם.

בדרך כלל אנשים מדברים ממה שמעסיק אותם, מי שמעסיק אותו תורה ידבר בדברי תורה. וכן בגשמיים מי שמעסיק אותו בתים ידבר כל היום על בתים, ומי שמעסיק אותו כסף ידבר מפיסוף וכן הלאה.

בגמרא (ברכות מד): מובא שבארץ ישראל כאשר היו חולצין את התפלין לפני השקיעה או לפני שבת, היו מברכין "אשר קדשנו במצוותיו וצונו לשמור חקיו"; ויש לבאר את הטעם בכך שהתפלין נקראין 'חק', היות שהם כנגד האברים שהבורא 'חקק' בתוכנו כדי שנסתמש בהם כרצונו, ובסוף כל יום ויום עלינו לערוך חשבון נפש אם השתמשנו עם האברים שלנו בכדי להכיר את הבורא, או חלילה כדי להגדיל את כבודנו או לתאוות רעות.

כמו שאנו אומרים ב'יהי רצון' שלפני הנחת תפלין: "שיהיו לבי ומוחי משעבדין לעבודתך יתברך", ותפקידם של המוח והלב, הם להפעיל את כל מערכות הגוף והנפש, וכאשר יהיו אלו משעבדים לבורא, ממילא כל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו יהיו משעבדים לבורא יתברך כמו שאמרו חז"ל (רושלקמי ברכות פ"א ה"ה): "אין אתה יחיב עינא ולבא לי, אנא ידע דאת דילי".

מצות התפלין שמובא בה ענין יציאת מצרים, נאמר בה "למען תהיה תורת ה' בפיך", ללמדנו שעלינו להתבונן בעמק התורה, ולמצא בה את כל הטוב והחסד שמקיף אותנו, ולהדבק בבורא. תפלין מלשון קשה, "נפתולי אלקים נפתלתי עם אחתי".

ולפיכך אנו קושרים את התפלין, לסמל על הקשר שלנו עם הבורא, ואנו קושרים על הראש כנגד המוח והרצועות המשתלשלות עד למטה, להזכירנו את חסד האכל והשתיה, משעת כניסתם לפה שבראש, ומשם למעים, לכפיות ולשאר האברים הנפלאים ועד ליציאתם, ושאנו לא נוקמים להיות מחברים למכשירים ולא לדיאלוזה רח"ל.

וכן היד מסמל על חסד הגידים, העורקים והשרירים. ולא רק תפלין, אלא כל המצוות מקשרות אותנו לבורא. למוד התורה מלא בדעת ה', וצריך לחפש את ה' ולראות אותו בכל תחום, ולהיות קרובים אליו באהבה.

מחי ושכחתי מהענין, רק באמצע הדרך לפתל נזפרתי בכה, חשבתני כבר לשוב על עקבותי בכדי להניח את התפלין בבית, אולם במחשבה שנייה אמרתי לעצמי שפיון שיש לי כחצי שעה עד השקיעה יהיה לי מספיק זמן לגשת לדוכן התפלין שבפתל ולהניח שם תפלין של רבנו תם, וכך עשיתי.

כשסיימתי להניח תפלין, הבחנתי ביהודים רבים שמגיעים לפתל מכל הסגנונות כשחלק מהם נגשים ומבקשים להניח תפלין, שמחתי על המצוה שנקרתה לידי לזכות יהודים במצות תפלין, ומיד נגשתי לכמה יהודים ושאלתי אם הניחו תפלין היום? כשהם אמרו לי שהם רוצים עכשו להניח הנחתי להם, הבאתי להם גם לקרא את פרשת שמע.

בחור אחד שבקשי ידע כיצד מברכים נגש אלי אחרי הנחת התפלין ואמר לי, 'אני רוצה לומר את מה שאומרים עם התפלין', אמרתי לו שיקרא קריאת שמע, הוא אמר לי 'כבר קראתי אבל אני מרגיש הרגשה מיחדת, ואני רוצה לומר משהו נוסף'.

נזפרתי שראיתי פעם בגליונכם הנפלא, שהתפלין של יד זה הודאה כנגד הלב, ושל ראש הודאה על המוח, ומיד אמרתי לו 'ברוך ה' אתה בריא! הלב והמוח שלך פועלים! הכל תקין! תודה לה!' מיד הוא הרים ידים וצעק 'אבא אני אוהב אותך! אבא אתה טוב!'

האמת שהתבישתי ממנו באותם רגעים, ראיתי את לבו הטהור איך הוא מודה לה' מעמק הלב, ומיד אמרתי לו 'אתה עכשו מקים את מה שקראת, ומה שכתוב בתפלין "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך" שאתה אוהב את ה' על הטוב שהוא נותן לך'.

נפרדנו זה מזה בלחיצת ידים חמה ונגשתי לתפלת קבלת שבת.

בסיום התפלה בהשגחה פרטית ממש מבין כל אלפי האנשים שבכתל, אני מבחין באותו בחור שבדייק סים גם את תפלתו, נגשתי אליו ואמרתי לו 'שבת שלום', הוא אמר לי שמאז הנחת התפלין הוא מרגיש קרבת ה' מיחדת כמה ה' מטיב עמו והוא רוצה להתחזק ביהדות, הוא המשיך ואמר שהיה לו תכנית לנסע למזרח הרחוק ולחפש שם טעם בחייו, ולפני שבת כמה חברים הציעו לו לבוא לשבת בירושלים, והיות שבבית של הוריו ההרגשה בשבת מאד מאד ריקנית, הוא הסכים בשמחה לבוא, וכעת אחרי הנחת התפלין והתפלה הנלהבת שזכה להתפלל הוא מרגיש שהמקום שלו זה בארץ הקודש.

התרגשתי מאד מדבריו ובקשתי ממנו את כתבת הדירה שבה הוא מתארח, אמרתי לו שנהיה בקשר במוצאי שבת.

עם צאת השבת החשתי פעמי לכתבת שנתן לי, יצרנו קשר אם רב שיש לו ישיבה לבחורים בעלי תשובה, ונסענו מיד לביתו, הוא קבל אותנו בחביבות וסכם עם הבחור שיבוא כבר לישיבה, הבחור שמח מאד ואני עמדתי מהצד נפעם ונרגש לראות את יד ההשגחה ואת כחה של מצות תפלין, ובעיקר את גדלת הנפש היהודית שכל יהודי באשר הוא קרוב לבורא מאד, גם אם הנשמה מכסה צריף להסיר את ההסתרה ולגלות את ה'חלק אלוך ממעל' שבנשמתו של כל יהודי ויהודי.

